

Sygn. akt IIK 135/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2018 r.

Sąd Rejonowy w Mrągowie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Szalachowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewelina Rabuczevska

w obecności prokuratora Prok. Rej. Jarosława Pawluczuk

po rozpoznaniu dnia 12/09/2018 r. sprawy

T. Ś. syna A. i W. z domu G.,

ur. (...) w S.,

oskarżonego o to, że:

W okresie czasu od 03.11.2014 roku do dnia 24.05.2017 roku oraz od dnia 23.08.2017 roku do dnia 13.02.2018 roku w miejscowości Z. gm. P., uporczywie uchylał się od wykonywania ciążącego z mocy orzeczenia sądowego – Wyroku Sądu Rejonowego w Końskich z dnia 03.11.2014 r. sygn. akt IIIRC 178/14, obowiązku opieki przez łożenie na utrzymanie osoby najbliższej tj. syna W., wskutek czego łączna wysokość powstałych zaległości przekracza równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych, przy czym również naraził w/w osobę uprawnioną na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych,

tj. o przestępstwo z art. 209 § 1 i 1 a k.k.

ORZĘKA :

I. Oskarżonego **T. Ś.** w miejsce zarzucanego mu czynu opisanego w akcie oskarżenia uznaje za winnego tego, że w okresie od 03.11.2014 roku do dnia 24.05.2017 roku oraz od dnia 23.08.2017 roku do dnia 13.02.2018 roku w miejscowości Z. gm. P., naraził syna W. Ś. na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych w ten sposób, że uchylał się od wykonania obowiązku alimentacyjnego wobec syna, określonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Końskich z 3 listopada 2014r. III RC 178/14 na kwotę 500 zł, wskutek czego powstała łączna zaległość przekraczająca równowartość co najmniej trzech świadczeń okresowych, przy czym przyjmuje, że czyn ten wyczerpuje dyspozycję z art. 209 § 1 a k.k. i za to na podstawie art. 209 § 1 a k.k. wymierza oskarżonemu **T. Ś. karę 1 (jednego) roku ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym**

II. Na podstawie art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 3 k.k. zobowiązuje oskarżonego **T. Ś.** do wykonywania ciążącego na nim **obowiązku łożenia na utrzymanie syna W. Ś.;**

III. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w całości.

Sygnatura akt IIK 135/18

Uzasadnienie w trybie art. 424 § 3 k.p.k.

T. Ś. stanął pod zarzutem tego, że w okresie czasu od 03.11.2014 roku do dnia 24.05.2017 roku oraz od dnia 23.08.2017 roku do dnia 13.02.2018 roku w miejscowości Z. gm. P., uporczywie uchylał się od wykonywania S. z mocy orzeczenia sądowego – Wyroku Sądu Rejonowego w Końskich z dnia 03.11.2014 r. sygn. akt III RC 178/14, obowiązku opieki przez łożenie na utrzymanie osoby najbliższej tj. syna W., wskutek czego łączna wysokość powstałych zaległości przekracza równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych, przy czym również naraził w/w osobę uprawnioną na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, tj. o przestępstwo z art. 209 § 1 i 1 a k.k.

Oskarżony T. Ś. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż ma świadomość ciężącego na nim obowiązku płacenia alimentów na rzecz swojego syna. Mieszka z ojcem, jest na jego utrzymaniu. Ojciec utrzymuje się z pomocy Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej. Dodał, że szuka pracy. Stwierdził, że jeżeli tylko znajdzie pracę, to zacznie przysyłać pieniądze synowi (d. wyjaśnienia oskarżonego T. Ś. k. 65-66v, 73-74).

Sąd ustalił, co następuje:

Wobec treści wniosku o uzasadnienie wyroku ograniczającego się do zarzutu błędu w zakresie prawa materialnego Sąd zważył, co następuje.

Oskarżonemu T. Ś. zarzucono czyn zakwalifikowany z art. 209 § 1 i § 1 a k.k. Czyn ten polegający na nie łożeniu na utrzymanie syna W., który to obowiązek wynikał z orzeczenia sądowego, a zaległość przekraczała trzykrotność świadczenia okresowego, przez co osoba uprawniona została narażona na nie zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych – stanowi przestępstwo z art. 209 § 1 a k.k. W tym miejscu wskazać należy, że art. 209 § 1 a został wprowadzony z dniem 31 maja 2017 roku, a więc w okresie objętym zarzutem, pod warunkiem uznania, że przestępstwo nie alimentacji jest przestępstwem trwałym. Dalej wskazać należy, że przepis ten odpowiada dotychczasowemu art. 209 § 1 k.k. z tą różnicą, że artykuł 209 § 1 a k.k. zawiera warunek istnienia orzeczenia stwierdzającego obowiązek alimentacyjny oraz zadłużenia wynoszącego co najmniej trzykrotność świadczenia okresowego.

Jak wynika z zarzutu aktu oskarżenia, wskazano zarówno orzeczenie sądowe, z którego wynika obowiązek alimentacyjny, jak również wskazano, że łączna wysokość powstałych zaległości przekracza równowartość co najmniej trzech świadczeń okresowych.

W tej sytuacji art. 209 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 31 maja 2017 roku nie może mieć zastosowania, ponieważ nie zawiera on wszystkich niezbędnych przesłanek takich właśnie jak istnienie orzeczenia stwierdzającego obowiązek alimentacyjny oraz wysokości zadłużenia, które obowiązują obecnie i od ich spełnienia zależy czy zaistniało przestępstwo.

Niezależnie od tego należy podkreślić, że zgodnie z obecnie obowiązującym brzmieniem ustawy wyeliminowano znamię uporczywości działania sprawcy zastępując je ściśle określonymi ramami czasowymi w jakich penalizowane zachowanie musi mieć miejsce, a nadto ustawowe znamię narażenia osoby uprawnionej na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych nie jest warunkiem zaistnienia występku. Należy mieć przy tym na uwadze, że obecne brzmienie ustawy przewiduje inne dodatkowe rozwiązania, które w zależności od zachowania oskarżonego po popełnieniu czynu, mogą doprowadzić czy to do umorzenia postępowania czy też odstąpienia przez Sąd od wymierzenia kary. W poprzednim stanie prawnym tego rodzaju zachowanie mogło być jedynie analizowane w kontekście okoliczności dotyczących wymiaru kary.

Zdaniem Sądu zaistniała zatem sytuacja, która nie pozwala na dokonanie jednoznacznej oceny kolidujących ze sobą ustaw, mając przy tym na uwadze, że oskarżonemu zarzucono w istocie przestępstwo trwałe, z tym że nie alimentacja od 23 sierpnia 2017 roku dokonała się już w okresie działania ustawy nowej.

Ponieważ z materiału dowodnego bezspornie wynika, że oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona czynu z art. 209 § 1 a k.k., to konieczna stała się korekta opisu czynu w sposób jak w punkcie I części dyspozytywnej niniejszego wyroku i w konsekwencji przyjęcie kwalifikacji jedynie z art. 209 § 1 a k.k., albowiem przepis art. 209 § 1 k.k. obowiązujący

przed 31 maja 2017 roku nie jest względniejszy dla oskarżonego niż obecnie obowiązujący artykuł 209 § 1 a k.k., gdyż oba przepisy przewidują to samo zagrożenie karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

W tym stanie rzeczy wina oskarżonego nie budzi wątpliwości i została mu w pełni wykazana zebranymi w sprawie dowodami. Działaniem swym wyczerpał on dyspozycję artykułu 209 § 1a k.k.

Oskarżony T. Ś. był karany sędownie (d. dane o karalności k. 68-70).

W świetle wyjaśnień przyznającego się do winy oskarżonego (k. 65-66v, 73-74) oraz pozostałego zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego okoliczności popełnienia czynu i wina oskarżonego T. Ś. nie budzą wątpliwości.

Sąd wymierzył oskarżonemu T. Ś. karę, uznając go za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, i za to na podstawie art. 209 § 1a k.k. wymierzył mu karę ograniczenia wolności w wymiarze 1 (jednego) roku z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym. W tym stanie rzeczy należy uznać, że wymierzona oskarżonemu kara ograniczenia wolności jest adekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu mu zarzucanego.

Omyłkowo, przy orzekaniu wobec skazanego kary ograniczenia wolności, nie powołano przepisów art. 34 § 1 a pkt 1 k.k.

Na podstawie art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 3 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonego do wykonywania ciężącego na nim obowiązku łóżenia na utrzymanie syna W. Ś..

O kosztach orzeczono jak w punkcie IV wyroku, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., z uwagi na to, że skazany nie pracuje i nie ma istotnych składników majątku.